

Συνάντησις εικοστή δευτέρα:

« Ο Σταυρός »

Πρό Χριστού ο σταυρός ήταν τό ξύλο τῆς κατάρας. Όμως, ἀπό τῆ στιγμῆ πού ὁ Κύριός μας ἄφησε πάνω στό Σταυρό τήν τελευταία Του πνοή, τό ἐπάρατο ξύλο γίνεται ὄργανο σωτηρίας. Πάνω σ' αὐτό τό Σταυρό ἀκούστηκε ἡ πιό ὠραία διδασκαλία ἀγάπης.

Ἀπό τότε ὁ «**Σταυρός**» τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως μας * εἶναι θρόνος χάριτος, ἀστείρευτη πηγὴ ἐλέους. Καθισμένος στό «**θρόνο**» Του παρακολουθεῖ τόν ἀγῶνα μας καί «**ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν**» (Ρωμ. η' 34), μεσιτεύει γιά μᾶς στό Θεό Πατέρα Του. Τόν εἶδε ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος λίγο πρὶν ἀπὸ τό λιθοβολισμό του νά στέκεται ὀλόρθος στό θεῖο του θρόνο καί νά μεσιτεύῃ μέ θερμῆ γι αὐτόν στό Θεό Πατέρα Του. * Εἶναι τό ξύλο τῶν εὐλογιῶν, τῆς ζωῆς, τῆς συμφιλίωσης, τῆς αγιότητος. * Εἶναι τό σύμβολο τῆς θεϊκῆς ἀγάπης πρὸς τόν ἄνθρωπο. * Εἶναι τό σύμβολο τῆς νίκης καί τοῦ θριάμβου, τό ὄπλο κατά τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ἡ δόξα καί τό καύχημα τῆς Ἐκκλησίας. * Εἶναι τό στήριγμα τοῦ κάθε πιστοῦ, ἀλλά καί τό ὄπλο του στόν καθημερινό πνευματικό του ἀγῶνα μέ τόν ἑαυτόν του, μέ τό κόσμο, μέ τό Δαίμονα.

▲ Ἐλεγε ἡ ἀγία Συγκλητική: «**Τόν Σταυρόν ἀντί ἰστίου τανύσαντες, ἀδεῶς τόν πλοῦν ἐκτελέσωμεν**». Δηλαδή: Ὁ πανσεβάσιμος Σταυρός τοῦ Κυρίου εἶναι γιά μᾶς τούς Χριστιανούς τό κατάρτι, πού κρατῶντας τό ὄρθιο μπορούμε νά διαπλεύσουμε ἄφοβα τό πέλαγος τῆς ζωῆς.

▲ Ὁ Ἅγ. Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης μᾶς συμβουλεύει: Νά ἔχετε ὅλοι, μικροί, μεγάλοι, ἄνδρες, γυναῖκες, Τίμιο Σταυρό κρεμασμένο στό λαιμό σας, γιατί ὁ Σατανᾶς καί οἱ δαίμονες φοβοῦνται τόν Σταυρό. Φεύγουν ὅταν τόν βλέπουν.

▲ Καί ὁ Μέγας Ἀθανάσιος γράφει σέ μία θαυμάσια ὁμιλία του μέ τίτλο «βίος τοῦ ὀσίου Ἀντωνίου»,

«Καί ἐνθα τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ γίνεται, ἀσθενεῖ μὲν μαγεία, οὐκ ἐνεργεῖ δὲ φαρμακεία».

(Βίος ὀσίου Ἀντωνίου Ε.Π.Ε, Τόμος 11^{ος} σελίς 144,1). Ὅπου γίνεται τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, ἐξασθενεῖ καί ἐξουδετερώνεται ἡ μαγεία καί δέν ἐνεργοῦν τά μαγικά δηλητήρια.

« Ἡ δύναμις τοῦ Σταυροῦ...!!! »

Τώρα ὅλοι μαζί θά ταξιδεύσουμε στή μακρινὴ Ἀφρική. Ἐκεῖ θ' ἀκούσουμε μιά σχετικὴ ἱστορία πού μᾶς διηγεῖται ἓνας κληρικός, μέλος τῆς ὀρθοδόξου ἱεραποστολῆς, πού γνώρισε τούς ἄνθρώπους τῆς μαύρης Ἡπείρου.

Μᾶς λέγει: Γυρίζουμε στίς πόλεις, τά χωριά, στήν ἔρημο, στή ζούγκλα. Συναντοῦμε ἄνθρώπους, πού μᾶς κοιτοῦν στά μάτια, ρωτοῦν, θέλουν νά μάθουν. Καθημερινά, γίνονται θαῦματα, πού τονώνουν τό θρησκευτικό συναίσθημα τῶν ἀνθρώπων. Ἐνα τέτοιο θαῦμα θά ἐξιστορίσουμε, πού συνέβη σέ ἓνα Ἀφρικανόπουλο.

Ὁ νέος ζῆ στή Κανάγκα τοῦ Κογκό. Γνωρίζεται μέ τούς ἄνθρώπους τῆς ἱεραποστολῆς. Τούς ἀκούει καί συγκινεῖται. Κάτι ἀλλάζει μέσα στή ψυχὴ του. Τούς ἀκολουθεῖ. Παρακολουθεῖ τίς ὁμιλίες τους προσεκτικά! Ὅσοι πού τό θαῦμα γίνεται! «**Πιστεύω κι ἐγὼ φωνάζει! Θέλω νά βαπτισθῶ ὀρθόδοξος Χριστιανός**»! Ὁ νέος κατηχεῖται καί φθάνει ἡ πολυπόθητη ἡμέρα νά γίνῃ Χριστιανός. Ἡ χαρὰ του ἀπερίγραπτη! Ὅπου στεκόταν, μιλοῦσε γιά τό Χριστό. Ἦταν ἓνας μικρός ἱεραπόστολος!

Ὁ πατέρας του, «εἰδωλόατρης», στενοχωριέται. Ὁ γιός του νά γίνῃ Χριστιανός! Πρέπει κάτι νά κάνῃ. Σκέπτεται ἀκόμα καί νά τοῦ ἀφαιρέσῃ τῆ ζωῆ. Τρέχει στό μάγο τῆς περιοχῆς, τοῦ ἐξιστορεῖ τί τοῦ συμβαίνει καί ζητᾶ βοήθεια. Ὁ μάγος δέχεται νά βοηθήσῃ καί δηλώνει πὼς θά ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος νά βγάλῃ τό παιδί ἀπὸ τῆ μέση.

Πέρασε λίγος καιρός καί μιά μέρα, πού τά σχολεῖα ἦταν κλειστά, οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ τό ἔστειλαν στό δάσος νά μαζέψῃ ξύλα καί νά τὰ φέρῃ στό σπίτι. Τό παιδί, χωρίς καμμία ἀντίρρηση, ξεκίνησε γιά τό δάσος. Κάποια στιγμή ὅμως, ἐνῶ περνοῦσε ἀπὸ ἓνα μονοπάτι, ἀκούει θόρυβο. Κοιτάζει καί τί νά δῆ. Δύο μεγάλα φαρμακερά φίδια σέρνονταν πρὸς τό μέρος του. Τό πλησιάζουν. Ναί, εἶναι μπροστά του! Τό παιδί τρομάζει! Τί θά κάνῃ; Σύντομα ὅμως ἡρεμεῖ. Θυμᾶται κάτι πού εἶχε ἀκούσει.

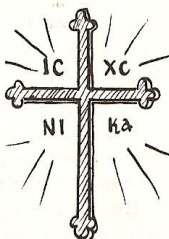
«**Ἡ δύναμις τοῦ σταυροῦ εἶναι πολὺ μεγάλη! Δαίμονες, πειρασμοὶ καί κάθε εἶδους ἐμπόδια ἀπομακρύνονται, φυγαδεύονται, ἐάν κάνῃς τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ**».

Λοιπὸν, χωρὶς καθυστέρηση, σηκώνει τό χέρι του καί κάνει τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Καί νά! Τό παιδί ζῆ τό θαῦμα! Τά δύο φίδια κάνουν μεταβολή καί χάνονται μέσα στό δάσος.

Τό παιδί, ἀφοῦ μάζεψε τά ξύλα, ἐπέστρεψε στό σπίτι καί χαρούμενο διηγεῖται στοὺς γονεῖς του τί τοῦ συνέβη. Ὁ πατέρας ἐμφανῶς στενοχωρημένος φεύγει, πηγαίνει στό μάγο. Θέλει νά μάθῃ τί κάνει μέ τό θέμα πού τοῦ εἶχε ἀναθέσει. Ὁ μάγος τόν καθησυχάζει καί τοῦ λέει πὼς ἐκείνη τὴν ἡμέρα θά ἔστειλε δύο φίδια γιά νά θανατώσουν τό παιδί του. Κι ὁ πατέρας κουνάει τό κεφάλι του καί τοῦ λέει: Τά φίδια ἐφανίσθηκαν, ἀλλά ὁ γιός μου μέ τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ ἀπέτρεψε τόν κίνδυνο, τόν βέβαιο θάνατο. Τά φίδια ἔφυγαν. Κι ὁ μάγος ἀπογοητευμένος σιγομουρμουρίζει. Φαίνεται οἱ Χριστιανοὶ ἔχουν πιό δυνατὴ μαγεία ἀπὸ μᾶς.

Ναί!!!

«Ὁ Σταυρὸς νίκησε καί πάντα θά νικᾷ...»!!!

Ο Σταυρός του Χριστού και ο σταυρός ο δικός μας.

Ο Ίησοῦς Χριστός, ο σταυροφόρος τῆς ἀγάπης, δέχεται ἐκούσια σταυρικό θάνατο γιά νά ζήσουμε ἐμεῖς. Στό Σύμβολο τῆς πίστεως ἡ φράσις «**Σταυρωθέντα τε ὑπέρ ἡμῶν ἐπί Ποντίου Πιλάτου καί παθόντα καί ταφέντα**», δηλώνει σαφέστατα ὅτι ὁ σταυρικός θάνατος τοῦ Ἰησοῦ, ἦταν «ἐκούσιος» καί ἀπέβλεπε στή δική μας «σωτηρία». «*Ὁ θάνατός σου, Κύριε, ἀθανασίας γέγονε πρόξενος*». Χριστέ μου! Πέθανες ἐσύ, γιά νά ζήσουμε ἐμεῖς. Ὁ σταυρός σου φορτωμένος μέ τ' ἀμαρτήματά μας! Ὡ, Κύριε! Πόση ἡ ἀγάπη σου!

Ἀπό τότε ὁ σταυρός ἐγίνε ἡ σημαία καί ὁ θρόνος ὄλων τῶν ὀπαδῶν τοῦ Χριστοῦ. «**ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ, καί ἀκολουθεῖτω μοι**» (Μάρκ. η' 34) εἶπε ὁ Ἀρχηγός καλῶντας κοντά του τοὺς ὀπαδοὺς του. Οἱ Ἀπόστολοι ἀμέσως μετά τόν Κύριο, γίνονται κήρυκες τοῦ σταυροῦ, ἔστησαν παντοῦ τὸ τρόπαιο τοῦ σταυροῦ, μέ τή δύναμι τοῦ σταυροῦ ἀγωνίστηκαν, καί τελικά ἐγίναν κοινωνοὶ τῶν παθημάτων τοῦ σταυροῦ. Ἐφυγαν ἀπό τή ζωὴ αὐτὴ μέ μαρτυρικό θάνατο. Καί μετά οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, οἱ Μάρτυρες, οἱ Ἅγιοι, οἱ Ὅσιοι, ὄλοι οἱ Χριστιανοί, 2000 χρόνια τώρα σηκώνουν ὁ καθένας τὸ σταυρό του. Δέν μπορεῖς * νά ζήσης τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ χωρὶς σταυρό, * νά ἀπολαύσης τὴν εἰρήνῃ τοῦ Θεοῦ χωρὶς σταυρό, * νά ἀκολουθήσης τὸ Χριστό χωρὶς σταυρό. Ὁ σταυρός σου θά γίνῃ ἡ σκάλα πού θά σέ ἀνεβάσῃ στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ὁ σταυρός πού φέρεις εἶναι ἓνα δῶρο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά σένα, εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ Θεοῦ στίς προσευχές σου, γιά μία ἅγια ζωὴ.

Σταυρός ἀκόμη σημαίνει κλαδευτήρι. (Ἰω. ιε' 1-2) Ὁ Κύριος μᾶς λέγει πῶς ὁ ἀμπελουργός κάνει δύο πράγματα. Τὸ κλῆμα πού δέν φέρει καρπὸ τὸ κόβει καί τὸ κλῆμα πού φέρει καρπὸ τὸ κλαδεύει γιά νά φέρῃ περισσότερο καρπὸ. Κλάδεμα σημαίνει πόνος, δάκρυα, θάνατος, ἀρρώστεια. Ὁ Θεός χρησιμοποιοῖ τὸ κλαδευτήρι, διότι χωρὶς κλάδεμα καρποφορία δέν ὑπάρχει. Θέλει +νά μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰ πάθη μας, + νά φέρουμε καρπὸ πνευματικό, + νά μᾶς κἀνῃ κατὰλληλους γιά νά εἰσελθούμε στή βασιλεία του. «**Διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ**». Καί μετά ἀπ' ὅλα αὐτὰ μερικοὶ ρωτᾶμε:

Γιατί νά σηκώνουμε σταυρό; Σέ τί μᾶς ὠφελεῖ;

(...) Μᾶς κάνει μιμητὲς τοῦ πρώτου Σταυροφόρου, τοῦ Κυρίου μας. Εἶναι δυνατόν νά ζητᾶμε τὴν εὐκολή, ξεκούραστη ὁδὸ, ὅταν ὁ Ἀρχηγός μας ἀνέβηκε στό Γολγοθᾶ γιά μᾶς; Ὁ σταυρός εἶναι ἀπαραίτητος γιά τὴ σωτηρία μας, διότι μᾶς ταπεινώνει, μᾶς καθαρίζει, μᾶς ἐξαγνίζει. Μᾶς βοηθᾶ νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴν ὑψηλοφροσύνη, τὴ ματαιοδοξία, τὸν ἐγωϊσμό. Μόνο σηκώνοντας τὸ σταυρό σου ἀγόγγυστα, ὑπομένοντας στίς θλίψεις, πολεμώντας τοὺς πειρασμούς, θά βρῆς ἀνοιχτές τίς «*πύλες τῆς Αἰωνιότητος*», λένε οἱ Πατέρες.

Δέν μποροῦμε νά ἀκολουθοῦμε τόν Κύριο χωρὶς σταυρό;

(...) Ὁ Κύριος εἶπε: «**Ὅστις οὐ βαστάζει τόν σταυρόν ἑαυτοῦ καί ἔρχεται ὀπίσω μου, οὐ δύναται εἶναι μου μαθητής**» (Λουκ. ιδ' 27) Φυσικά ὁ Θεός ἐξαρχῆς ὥρισε γιά τὸν ἄνθρωπο νά ζῆ μακάριος, εὐτυχισμένος κοντά Του. Ὅμως μετά τὴν παρακοή καί τὴν ἐξοδὸ του ἀπὸ τὸν παράδεισο ἦρθε ὁ θάνατος ἀπὸ τὸν ὀπίσω ὁ Κύριος μᾶς ἔσωσε διὰ τοῦ σταυρικοῦ Του θανάτου.

Ναί, ἀλλὰ ὁ δικός μου σταυρός εἶναι πολύ βαρύν, συνήθως λέμε. Εἶναι; Φυσικά, ὄχι!

* Ὁ Κύριος, μᾶς πληροφορεῖ τὸ ἰ. Εὐαγγέλιο, δέν θά ἐπιτρέψῃ νά δοκιμαστοῦμε περισσότερο ἀπ' ὅσο δυνάμεθα. Μαζὶ μέ τὴ δοκιμασία θά μᾶς δώσῃ καί τὴ δύναμι νά τὴν ὑποστοῦμε. Καί * ὁ ἰ. Χρυσόστομος μᾶς βεβαιώνει πῶς ὁ Θεός εἶναι δίπλα μας στίς δοκιμασίες μας, στήν ἄρσι τοῦ Σταυροῦ μας «*μητρός φιλοστοργώτερον*».

Γιατί ὁ διάβολος τρέμει τόν Σταυρό κι ὅπου τὸν βλέπει φεύγει; (...) Διότι ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρόν ὁ Χριστός ἐνίκησε κατὰ κράτος τὸν διάβολο καί κατήργησε ἔτσι τὴν κυριαρχία του στοὺς ἄνθρωπους.

* * *

Ὅπου Σταυρός ἐκεῖ ὁ Χριστός κι ὅπου Χριστός δέν πλησιάζει ὁ διάβολος. Αὐτὸ ἰσχύει μέ τὴν προϋπόθεσι ὅτι καί ὁ χριστιανὸς προσέχει στή ζωὴ του καί προσπαθεῖ νά ζῆ σύμφωνα μέ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ: Προσεύχεται, ἐκκλησιάζεται, ἐξομολογεῖται καί κοινωνεῖ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Τότε μένει ὁ Χριστός στήν ψυχὴ του κι ὁ διάβολος εἶναι ἀδύνατον νά τὸν πλησιάσῃ καί νά τοῦ κἀνῃ κακὸ. Μπορεῖ νά δημιουργῇ πειρασμούς ἀλλὰ ὁ χριστιανὸς τοὺς περιφρονεῖ καί μένει καθαρὸς καί ἀγνός. Χαρούμενος καί εὐτυχισμένος.

Νέε μου, στὰ χέρια σου ἔχεις τὸν Τίμιο Σταυρό. Μὴ δισταζής, ἔνωσε τὰ τρία σου δάκτυλα καί κάνε τὸ σταυρό σου. Στὰ καλά καί στὰ δύσκολα, κάνε τὸ Σταυρό σου. Ὁμολόγησε τὴν πίστι σου. Αὐτὸ εἶναι τὸ «*εὐχαριστῶ*» στό Δοτήρα ὄλων τῶν ἀγαθῶν.

Καί κάτι ἀκόμη. Ἐμεῖς πού θέλουμε νά εἴμαστε στρατιῶτες καί ἀγωνιστὲς τῆς παρατάξεως τοῦ Χριστοῦ, ὁ σταυρός ὄχι μόνο στολίδι ἀλλὰ καί ζωὴ. Νά σταυρώσουμε τὰ πάθη μας, νά νεκρώσουμε τὸν παλαιὸ ἑαυτὸ μας, νά συσταυρωθοῦμε μέ τὸν Χριστό, νά πεθάνουμε γιά τὴν ἀμαρτία, νά ποθήσουμε τὴ ζωὴ τῆς θυσίας.

ΣΥΝΘΗΜΑ—ΡΗΤΟΝ: «**Χριστῷ συνεσταύρωμαι ἢ ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός ἢ**» (Γαλ. β' 20).

ΠΡΟΣΕΥΧΗ: «**Κύριε, Σὺ πού ἐδέχθης νά ὑποφέρῃς τὰ φρικτὰ παθήματα καί τὸν ὀδυνηρὸ θάνατο πάνω στὸν Σταυρόν γιά μᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς δούλους Σου, φῶτιζέ μας Σέ παρακαλοῦμε νά ἐνθυμούμεθα πάντοτε ὅτι ὁ δικός Σου θάνατος ἐγίνε γιά μᾶς πηγὴ ζωῆς καί σωτηρίας. Καί ἀξιώσέ μας νά ἐφαρμόζουμε πάντοτε τὸ θέλημά Σου καί τίς ἐντολές Σου, διότι Σὺ εἶσαι ὁ Σωτῆρας μας καί Λυτρωτής μας**». Ἀμήν

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Ὁ Χριστός ὁ μόνος Ὁδηγός. (π. Δ. Ἀεράκη) ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Σωτήρας, Λυδία.

